

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 88/12
Luxembourg, 26. junija 2012

Sklepni predlogi generalnega pravobranilca v zadevi C-199/11
Evropska unija proti Otis NV in drugim

Po mnenju generalnega pravobranilca P. Cruza Villalóna Listina Evropske unije o temeljnih pravicah Komisiji ne prepoveduje, da po tem, ko ugotovi obstoj omejevalnega sporazuma, pri nacionalnih sodiščih uveljavlja odškodnino za škodo, ki je nastala Uniji kot potrošnici

Čeprav nacionalno sodišče ne more presoјati veljavnosti odločbe Komisije v zvezi z omejevalnim sporazumom, je zagotovljeno učinkovito sodno varstvo podjetij, udeleženih pri omejevalnem sporazumu, pred Sodiščem Evropske unije

Kadar Evropska komisija sprejme odločbo, s katero ugotovi obstoj protikonkurenčnega sporazuma, ta odločba zavezuje vse javne organe, vključno z nacionalnimi sodišči.

Komisija je februarja 2007¹ podjetjem Otis, Kone, Schindler in ThyssenKrupp zaradi udeležbe v kartelih na trgu prodaje, vgradnje, vzdrževanja in prenove dvigal ter tekočih stopnic v Belgiji, Nemčiji, Luksemburgu in na Nizozemskem naložila globe v skupnem znesku nad 992 milijonov EUR.

Prizadete družbe so pri Splošnem sodišču Evropske unije vložile ničnostno tožbo. Splošno sodišče je s sodbami z dne 13. julija 2011² zavrnilo tožbe družb Otis, Kone in Schindler. Kar zadeva družbe iz skupine ThyssenKrupp, pa je Splošno sodišče odločilo, da se jim globe, ki so jim bile naložene, znižajo.

Družbe iz navedenih štirih skupin so pri Sodišču Evropske unije vložile pritožbe, s katerimi zahtevajo razveljavitev sodb Splošnega sodišča. Omenjene pritožbe se trenutno obravnavajo.

Sočasno je Komisija – ki je zastopala Evropsko unijo (tedaj Evropsko skupnost) – 20. junija 2008 pri bruseljskem gospodarskem sodišču vložila tožbo, s katero je od družb Otis, Kone, Schindler in ThyssenKrupp zahtevala 7.061.688 EUR odškodnine. Komisija je konkretno navajala, da je Evropska unija zaradi omejevalnega sporazuma, pri katerem so bile udeležene navedene družbe, v Belgiji in Luksemburgu utrpela finančno izgubo. Evropska unija je namreč sklenila več javnih naročil za vgradnjo, vzdrževanje in prenovo dvigal ter tekočih stopnic v različnih zgradbah evropskih institucij s sedežem v teh dveh državah, katerih cena je bila zaradi sporazuma, ki ga je Komisija razglasila za protipravnega, višja od tržne.

V teh okoliščinah je bruseljsko gospodarsko sodišče odločilo, da Sodišču predloži več vprašanj za predhodno odločanje. Zlasti sprašuje, ali Listina Evropske unije o temeljnih pravicah (natančneje,

¹ Odločba Komisije C(2007) 512 final z dne 21. februarja 2007 v zvezi s postopkom po členu 81 [ES] (Zadeva št. COMP/E-1/38.823 – Dvigala in tekoče stopnice), katere povzetek je bil objavljen v *Uradnem listu Evropske unije* (UL 2008, C 75, str. 19).

² Sodbe v zadevi Schindler Holding Ltd in drugi proti Komisiji (T-138/07); v združenih zadevah General Technic-Otis Sàrl proti Komisiji, General Technic Sàrl proti Komisiji; Otis SA in drugi proti Komisiji ter United Technologies Corp proti Komisiji (T-141/07, T-142/07, T-145/07 in T-146/07); v združenih zadevah ThyssenKrupp Liften Ascenseurs NV proti Komisiji, ThyssenKrupp Aufzüge GmbH in drugi proti Komisiji, ThyssenKrupp Ascenseurs Luxembourg Sàrl proti Komisiji, ThyssenKrupp Elevador AG proti Komisiji, ThyssenKrupp AG proti Komisiji in ThyssenKrupp Liften BV proti Komisiji (T-144/07, T-147/07, T-148/07, T-149/07, T-150/07 in T-154/07) ter v zadevi Kone Oyj in drugi proti Komisiji (T-151/07) (glej sporočilo za medije št. [72/11](#)).

pravica do dostopa do sodišča in načelo enakosti orožij med strankami v postopku) dopušča, da Komisija kot zastopnica Unije vloži odškodninsko tožbo zaradi protikonkurenčnega ravnanja, če je predhodno sprejela odločbo o ugotovitvi takega ravnanja in če navedena odločba zavezuje pristojno nacionalno sodišče, ne da bi to lahko presojalo veljavnost te odločbe.

Generalni pravobranilec v danes predstavljenih sklepnih predlogih meni, prvič, da pravica dostopa do sodišča ne nasprotuje temu, da nacionalno sodišče odloči o odškodninski tožbi glede škode, ki je nastala Uniji, kadar je bilo protipravno ravnanje, ki je temelj za škodo, ugotovljeno z odločbo Komisije.

V zvezi s tem P. Cruz Villalón opozarja, da **bruseljsko gospodarsko sodišče svojo sodno pristojnost izvaja v okviru obstoječe delitve nalog med nacionalnimi sodišči in sodišči Unije.**

Torej je na podlagi omenjene delitve za presojo veljavnosti aktov Unije, vključno z odločbami Komisije, pristojno Sodišče Evropske unije. Tako lahko tedaj, kadar ima odločba Komisije posamičnega naslovnika, ta izpodbija veljavnost navedene odločbe z ničnostno tožbo pri Splošnem sodišču Evropske unije ter na zadnji stopnji pri Sodišču (kar se je zgodilo v obravnavanem primeru). **Ničnostna tožba pred navedenima sodiščema je tako postopek, ki omogoča celovit sodni nadzor nad odločbami Komisije in ki prizadetemu posamezniku zagotavlja učinkovito sodno varstvo.**

Nacionalna sodišča pa so pristojna za ugotovitev in količinsko opredelitev škode, ki je Uniji nastala zaradi protikonkurenčnega ravnanja, ugotovljenega v odločbi Komisije. Poleg tega lahko nacionalno sodišče, če v navedenem postopku podvomi o veljavnosti odločbe Komisije, kadar koli prekine postopek in počaka, da Splošno sodišče ali Sodišče potrdi veljavnost te odločbe.

Torej, čeprav bruseljsko gospodarsko sodišče zavezuje ugotovitev protipravnega ravnanja, navedenega v odločbi Komisije, to nikakor ne pomeni, da je sodni nadzor v zvezi s to odločbo omejen ali da stranke nimajo dostopa do sodišča.

Drugič, generalni pravobranilec meni, da pravica do enakosti orožij ne nasprotuje temu, da Komisija kot zastopnica Unije vloži odškodninsko tožbo pri nacionalnih sodiščih, čeprav je predhodno sama vodila postopek za ugotavljanje kršitev in je odločba iz tega postopka služila za utemeljitev tožbe.

V zvezi s tem generalni pravobranilec opozarja, da je cilj načela enakosti orožij zagotoviti ravnotežje med strankami postopka in tako zajamčiti, da lahko katera koli stranka v postopku vsak dokument, predložen sodišču, preveri in izpodbija. Tako nastane neravnotežje, kadar sodišče razpolaga z informacijami, ki dajejo prednost eni stranki v škodo druge, ne da bi ta imela na voljo učinkovita sredstva za izpodbijanje teh informacij. Komisija torej po mnenju generalnega pravobranilca zgolj zaradi preprostega dejstva, da je pri prejšnji preiskovalni dejavnosti zbrala nekatere informacije, ne da bi te predložila sodišču, ni *a priori* v prednostnem položaju, s katerim bi bilo kršeno načelo enakosti orožij.

Generalni pravobranilec v obravnavani zadevi zato ugotavlja, da informacije, ki jih je Komisija zbrala med postopkom za ugotavljanje kršitve (in ki po drugi strani niso na voljo vsem toženim strankam, saj gre lahko za informacije, ki so poslovna skrivnost), niso bile predložene bruseljskemu gospodarskemu sodišču. Tožene družbe namreč v obravnavanem primeru niso dokazale, da je Komisija v postopku pred belgijskim sodiščem predložila še druge informacije kot informacije iz javne odločbe Komisije.

OBVESTILO: Sklepni predlogi generalnega pravobranilca za Sodišče niso zavezujoči. Naloga generalnih pravobranilcev je, da Sodišču popolnoma neodvisno predlagajo pravno rešitev zadeve, ki jo obravnavajo. Sodniki Sodišča zdaj začenjajo posvetovanje o zadevi. Sodba bo razglašena pozneje.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne

odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) *sklepnih predlogov je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.*

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793